

А. Ю. Шнитєва,
аспірант кафедри менеджменту організацій ЗДІА

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ГУМАНІТАРНОГО РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Проаналізовано проблему державного регулювання гуманітарного розвитку сучасного українського суспільства та теоретико-методологічні засади гуманітарного розвитку України й шляхи їх вирішення, обґрунтовано практичні рекомендації щодо впровадження концепції гуманітарного розвитку в Україні в умовах глобалізації.

Ключові слова: гуманітарний розвиток, державне регулювання гуманітарного розвитку, людиноцентризм, концепція гуманітарного розвитку, глобалізація.

Актуальність дослідження філософських засад формування концепції гуманітарного розвитку сучасного українського суспільства зумовлена тим, що будь-яка галузь знання, у тому числі державне управління, досягнувши певної стадії зрілості, вимагає рефлексії власних підстав буття. Серед таких підстав варто назвати наступні: по-перше, в умовах глобального інформаційного суспільства гуманітарний розвиток держави висувається на передній план, який обумовлений формуванням нового типу соціуму, що є продовженням постіндустріального суспільства, пов'язаного з глобалізацією, інтеграцією, міграційними тенденціями, що потребує державного регулювання гуманітарної сфери; по-друге, в сучасній науковій літературі з державного управління наявний дефіцит рефлексії гуманітарного розвитку, методологічних прийомів і технік його дослідження, структуризації інституціонального впливу на гуманітарну сферу, можливих варіантів її вирішення; по-третє, причини вітчизняного походження, оскільки трансформація українського суспільства та його інтеграція в європейський і світовий простір потребують відповідного наукового забезпечення, тому наразі існує потреба державного регулювання гуманітарного розвитку в умовах трансформації світової економіки, а національні пріоритети гуманітарного розвитку України зорієнтовані на

формування сучасної конкурентоспроможної нації; по-четверте, актуальність наукового дослідження зумовлена як недостатньою теоретичною розробленістю визначеної теми, пов'язаної із зростанням її практично-світоглядного значення у ситуації трансформації суспільства і визначення векторів теоретичної рефлексії змін у гуманітарному розвитку, визначеною політикою сучасної держави. У більшості країн сучасного світу гуманітарна політика є одним з найважливіших, пріоритетних напрямів діяльності держави і постійно здійснюється з урахуванням її можливостей на політичному, соціальному, економічному, законодавчому та організаційному рівнях для створення сприятливих передумов життєвого самовизначення та самореалізації нації, вирішення нагальних проблем суспільства, що зумовлюється необхідністю вивчення онтологічних причин, так як саме життя потребує удосконалення онтологічних засад гуманітарного розвитку, викликаних поглибленням знань про його природу, сутність, динаміку, структуру та оптимізацію; по-п'яте, незважаючи на розповсюджене використання поняття «гуманітарний розвиток» в сучасній науковій літературі, воно є ще не розробленим і наразі переживає період свого формування, становлення і розвитку; існує термінологічна невизначеність щодо предмета дослідження, адже більшість дослідників присвячують свої праці окремим елементам гуманітарної сфери, або ж акцентують увагу на одному з аспектів (як правило, економічному чи соціальному), не зважаючи на інші, не менш важливі грані цього явища; по-шосте, державне регулювання гуманітарного розвитку викликане праксеологічними причинами, тобто масштабними трансформаціями у контексті глобалізації і глокалізації сучасного соціального світу, що істотно актуалізують гуманітарний розвиток, який детермінується економічними засадами; по-сьоме, когнітивні причини полягають у тому, що теорію гуманітарного розвитку не можна створити, не розвинувши ринкові засади сучасного соціуму, та наявні загальноцивілізаційні причини, що охопили планетарне життя з усіх боків і спрямовують його у єдине еволюційне річище

соціогуманітарного розвитку; по-восьме, потребують удосконалення детермінанти оптимізації державного управління у сфері гуманітарного розвитку в умовах кризи, так як вітчизняна думка державного управління, сприяючи становленню української державності, має пояснити засади розробки і зміст стратегії гуманітарного розвитку сучасного українського суспільства, визначити матеріальні і духовні пріоритети, непередбачувані ризики і недоліки або загрози, що стоять на цьому шляху.

У загальнофілософському аспекті проблеми гуманітарного розвитку аналізуються у працях А. Бичко, І. Бичка, Г. Горак, М. Мокляка, О. Панченка, В. Табачківського, М. Степика; конверсії гуманітарного розвитку – В. Ткаченка; концепції «гуманітарного духу народу» – В. Вілкова, В. Жадька; національного державотворення – Ю. Римаренка; гуманітарних архетипів – В. Табачковського, С. Кримського, Р. Додонова; етнокультурної гуманітарної парадигми – В. Андрущенко, С. Наумкіної, М. Поповича, С. Римаренка, С. Грабовського, О. Забужко, В. Кременя, В. Лісового, М. Михальченка, В. Потульницького, В. Скуратівського, В. Горського, В. Волинка, В. Андрущенко, Є. Бистрицького. Зокрема в Україні питання гуманітарного розвитку держави в умовах глобалізації в тому чи іншому контексті піднімають такі сучасні науковці, як: у вітчизняній літературі – І. Бичко, А. Бичко, М. Булатов, Є. Бистрицький, Р. Додонов, Г. Волинка, І. Волович, В. Воловик, В. Воронкова, Б. Гаврилишин, В. Загороднюк, Ф. Канак, М. Кісельов, С. Кримський, М. Попович, Л. Солонько, М. Степико, А. Толстоухов, О. Шейко, М. Хилько; у російській – Л. Гумільов, Н. Зотова, В. Іноземцев, І. Ільїн, В. Кувалдін, Е. Кочетов, В. Лекторський, М. Моїсєєв, В. Стьопін, М. Чешков, С. Удовік; у зарубіжній – Г. Анамїоніс, Ф. Бродель, З. Бжезинський, У. Бек, Е. Гідденс, Д. Гелд, К. Денчев, А. Етціоні, М. Кастельс, У. Макбрайд, Д. Медоуз, Е. Мак-Грю, Дж. Несбіт, А. Сміт, А. Тоффлер, Л. Туроу, Ф. Фукуяма, Л. Фоллерс, С. Хоффман, Р. Хігінс, А. Швейцер, К. Ясперс. Складність проблем гуманітарного розвитку пояснюється особливостями

соціально-економічного і політичного розвитку. Історії питання гуманітарного розвитку держави та теоретичних аспектів її функціонування приділяють увагу такі вітчизняні та російські дослідники, як В. Авер'янов, О. Амосов, О. Амоша, В. Близнюк, А. Гальчинський, А. Герасмимчук, Г. Губерна, А. Дегтярь, Д. Карамішев, В. Князєв, В. Колпаков, О. Коротич, М. Корецький, М. Латинін, В. Лобас, Т. Лозинська, І. Лукінов, В. Мартиненко, Ю. Маршавін, О. Мордвінов, А. Мерзляк, Г. Одінцова, І. Павлов, С. Поважний, Я. Радиш, В. Ребкало, І. Розпутенко, С. Серьогін, В. Скуратівський, В. Тертичка, В. Ткаченко, В. Цвєтков, Ю. Шаров, М. Чумаченко та ін.; російські вчені Г. Атаманчук, В. Афанасьєв, С. Глазєв, Т. Заславська.

Мета статті – формування концепції вдосконалення державного регулювання гуманітарного розвитку в умовах глобалізації. Для досягнення мети поставлено такі завдання: розробити теоретико-методологічні засади гуманітарного розвитку в контексті сучасної парадигми державного управління; вивчити зарубіжний досвід гуманітарного розвитку у розвинених країнах Заходу; сформувати вітчизняну парадигму державного регулювання гуманітарного розвитку в умовах глобалізації.

У сучасній теорії та історії державного управління існує пізнавальна проблема, яка пов'язана з дефіцитом теоретичного та практичного дослідження гуманітарного розвитку, в центрі якого була б людина, його невitreбуваністю, необхідністю формування концепції гуманітарного розвитку в умовах глобалізації, трансформації соціальної реальності та соціальних змін. Визначається, що в Україні, як і раніше, в найближчі роки буде сповідуватися один з різновидів європейської стратегії державної гуманітарної політики, що враховуватиме ментальність українського народу, традиції здійснення такої політики в Україні і передбачає провідну роль держави у визначенні її пріоритетів та реалізації. Державна гуманітарна політика спрямована на формування гуманітарної культури і є одним з провідних чинників вирішення стратегічних завдань у сфері забезпечення конкурентоспроможності України,

становлення громадянського суспільства, забезпечення гідних умов життя громадян. У свою чергу, державна гуманітарна політика розглядає людиноцентризм як базовий стратегічний ресурс держави і суспільства та економічної політики держави. Як відмічає В. Воронкова, «...державі належить провідна роль у розвитку гуманістичного менеджменту в Україні, тому державана гуманітарна компонента гуманістичного менеджменту потребує оздоровлення, модернізації і систематизації, що передбачає вирішення ряду проблем, які є наслідком довготривалих суперечливих соціокультурних процесів» [1, с. 230].

Як свідчить аналіз, розвиток суспільства, використання його потенціалу безпосередньо залежать від рівня управління гуманітарними процесами. Системна криза Радянського Союзу, що прискорила здобуття Україною незалежності, водночас негативно вплинула на відтворення і розвиток її людського потенціалу. Внаслідок кризових процесів, що відбувалися в Україні у 80–90-х рр. ХХ ст., слабкості й неадекватності економічної, соціальної й гуманітарної політики в цей період в Україні відбулось різке погіршення показників людського розвитку. Так, за період з 1990 по 2007 рр. у світовому індексі людського розвитку Україна з 45-го перемістилась на 76-те місце серед 173 країн. За якістю життя Україна посідає 98 місце серед 111 країн. Лише повернення Україною у 2007 р. до передкризового рівня ВВП відкриває економічні можливості покращення ситуації, основними характеристиками якої є наступні. Україна стоїть на порозі демографічної кризи, відбувається зменшення чисельності населення. Сучасний рівень народжуваності вдвічі нижчий ніж той, що потрібен для забезпечення простого відтворення населення. Україна перетнула межу зниження народжуваності, за якою відбувається руйнація демографічного потенціалу. Фактично у середньостроковій перспективі відсутня можливість відновлення 50-мільйонної чисельності населення. Відповідно, відбулося погіршення демографічних характеристик населення. За даними Європейського регіонального бюро ВООЗ,

за рівнем смертності Україна посідає перше місце в Європі. Середня очікувана тривалість життя в Україні становить близько 66 років. За цим показником Україна відстає від Німеччини на 11 років, Франції – на 12, Швеції – на 13, а також від найближчих європейських сусідів – Польщі, Угорщини, Болгарії, Словаччини. Прогнози експертів ООН вказують на те, що населення України і в подальшому матиме тенденцію до скорочення, а демографічні характеристики – до погіршення. Скорочення населення відбувається високими темпами, доповнюючись міграційними втратами населення продуктивного віку та високого професійно-кваліфікаційного рівня.

Подальший аналіз засвідчив, що забруднення навколишнього середовища, погіршення умов життя, нераціональне харчування, поширення шкідливих звичок, слабкість державної політики у сфері охорони здоров'я, яка демонструє неспроможність взяти під контроль поширення таких захворювань, як туберкульоз і СНІД, зниження якості медичного обслуговування в цілому, негативно позначилися на здоров'ї громадян України. Як наслідок – значно збільшилася загальна захворюваність населення. Погіршення стану здоров'я населення не лише обумовлює зростання потреб у медичній та соціальній допомозі, спричиняє додаткове навантаження на бюджет. З точки зору конкурентоспроможності, країна втрачає надто багато своїх громадян у найпродуктивнішому віці, а самі громадяни – втрачають можливості для підвищення рівня добробуту шляхом реалізації своєї освіти і професійного досвіду. Зниження якісних і кількісних характеристик людського потенціалу України демонструє формування замкненого кола: зниження рівня людського розвитку звужує можливості для структурних реформ в економіці, неререформована економічна система звужує можливості для реалізації людського потенціалу, сприяючи таким чином його деградації. Економічні трансформації, що супроводжувались кризовими явищами, призвели до скорочення купівельної спроможності населення і спричинили суттєві структурні диспропорції у використанні трудового потенціалу та значне

зростання диференціації доходів населення. Регіональна диференціація рівня людського розвитку призводить до нерівності можливостей та посилення міграційних процесів. Відновлення економічного зростання, починаючи з 2000 р. призвело до позитивних зрушень у сфері оплати праці, мало наслідком зростання як номінальної, так і реальної заробітної плати. Проте її розмір, особливо у порівнянні з європейськими країнами, залишається на низькому рівні. Через це праця в Україні досі не стала повсюдно засобом гарантування гідного рівня життя громадян. «Це говорить про те, що гуманістична компонента в нашій державі була забутою» [2, с. 31–50].

Особливу тривогу викликає загострення соціогуманітарних проблем, серед яких – обмеженість доступу до освіти і працевлаштування, проблемність у забезпеченні житлом. Кожна третя молода людина не задоволена своїм соціальним статусом і лише третина бачить власну соціальну перспективу в Україні. У молодіжному середовищі панує найвищий рівень безробіття, найчастіше вимушеного. Зберігається диспропорція між потребами ринку праці і кількістю спеціалістів, які готуються навчальними закладами. Непривабливими на ринку праці залишаються перспективи сільської молоді і покращення їх неможливе без якісних змін в сфері освіти та соціальної політики.

Необхідність регулювання складних гуманітарних систем, насамперед, відносин між великими соціальними групами, надає процесові управління політичного характеру. У цьому сенсі управління гуманітарним розвитком є конкретним різновидом управління, що здійснюється з використанням владних повноважень з метою вдосконалення соціальних відносин. Це означає, що суттю управління гуманітарним розвитком є свідомий, цілеспрямований вплив суб'єктів політики на суспільство або його частини з метою їх оптимізації (впорядкування, удосконалення, розвитку) задля досягнення поставлених цілей. У вузькому розумінні управління гуманітарним розвитком розуміється як вид виконавчої і розпорядчої діяльності органів держави. Суттю управління в

гуманітарній сфері є вплив на суспільні відносини в економічній, політичній, соціальній, духовно-культурній та інших сферах діяльності і шляхом застосування державно-владних повноважень. Управління гуманітарним розвитком, зокрема, є функціональним, тобто управлінням за функціями, яке передбачає, що кожний функціональний керівник виконує певний набір функцій, ролей (виробничі, технологічні, проектні, фінансові, інформаційні, збутові тощо). Функціональний підхід в державному регулюванні гуманітарним розвитком – це сукупність способів, прийомів і механізмів використання функцій менеджменту в процесі управління на різних його рівнях з метою досягнення місії та цілей організації. Функціональний підхід в управлінні гуманітарним розвитком передбачає реалізацію таких етапів: 1) класифікація функцій управління гуманітарним розвитком; 2) формування моделі взаємозв'язків різних груп функцій управління гуманітарним розвитком; 3) розроблення моделі побудови організації на засадах реалізації конкретних функцій управління гуманітарним розвитком відповідно до місії та цілей.

Як європейська за своєю цивілізаційною належністю нація Україна має спиратися у своєму розвитку на європейську людиноцентричну систему цінностей, яка не раз доводила свою ефективність. Чергове її підтвердження – успіх наших сусідів, країн Центральної і Східної Європи, які демонструють динамічний випереджаючий розвиток завдяки інтеграції до європейських політичних, економічних і безпекових структур. У європейському світогляді інтелект, освіта, професійний досвід, соціальна мобільність беззаперечно визнаються головною складовою національного багатства та основним ресурсом соціально-економічного розвитку. В останні десятиліття до цих традиційних індикаторів конкурентоспроможності додалась здатність до інновацій у професійній діяльності і соціальному житті. Виходячи зі свого європейського вибору, Україна започатковує процес змін, поділяючи основні ідеї і принципи Європейської Конвенції про захист прав і основних свобод людини та Європейської соціальної хартії, покладаючи в основу свого

подальшого розвитку інтереси людини, її прагнення жити і творити в гармонії зі своїми цінностями, з суспільством і природою [3]. Спираючись на цей підхід, Україні необхідно суттєво змінити бачення ролі людини в політичному, економічному і соціальному житті країни. Українській державі необхідна цілісна політика гуманітарного розвитку, адекватна модернізаційним викликам. Гуманітарний розвиток – це модель розвитку, орієнтована на максимальне розкриття потенціалу кожної людини і соціуму в цілому, створення гідних умов для реалізації всіх інтелектуальних, культурних, творчих можливостей людини і нації. У політичному вимірі перехід до гуманітарного розвитку передбачає досягнення найвищих ступенів свободи особистості і водночас її готовність брати відповідальність за себе, свою родину, місцеву громаду і країну. В економічному вимірі гуманітарний розвиток означає постійне зростання частки інтелектуального продукту у національному продукті, утвердження інноваційності в якості домінуючої моделі економічної поведінки. У соціальному вимірі гуманітарний розвиток означає створення для людини, як головного національного ресурсу, умов реалізації всіх її можливостей. Виходячи з такого підходу, має формуватися політика можливостей в освіті, професійній реалізації, адресність охорони здоров'я і соціального захисту [4–6].

Метою формування концепції гуманітарного розвитку є визначення принципів та пріоритетів, обґрунтування соціально-економічних та соціокультурних засад гуманітарного розвитку України як необхідної передумови реалізації потенціалу кожного її громадянина, забезпечення конкурентоспроможності держави і нації в сучасному світі. У глобалізованому світі третього тисячоліття шанс на успіх перед Україною відкриває лише ефективна реалізація її людського потенціалу. Людиноцентрична система цінностей формується в контексті міждисциплінарного простору, сприяє становленню такої робочої сили, яка розвивається в процесі трудової діяльності, змінюючи природу людини, реалізуючи її мету, вдосконалюючи трудові навички та виробничий досвід. Людиноцентрична система цінностей

актуалізує проблему інвестиції в людину, в розвиток її інтелектуального потенціалу, що базується на гуманістичних засадах усієї сукупності суспільних відносин: економічних, соціальних, політичних, культурних. Формування людиноцентричної системи цінностей – це виявлення цивілізаційно-гуманістичних засад управління, в центрі якого «людина як міра всіх речей», визначення таких детермінант управління, сприяють гармонізації відносин на основі врахування інтересів усіх соціальних верств населення. Людиноцентрична система цінностей базується на засадах нового планетарного гуманізму, протидіє глобалізаційним тенденціям сучасного світу; сприяє збереженню національних традицій, протидіючи всім проявам масового суспільства і масової культури; формує нове політичне і економічне мислення, в основі якого механізм соціально-орієнтованого державного управління. Державне регулювання соціально-гуманітарною сферою є запорукою спроможності цивільного суспільства, щоб захищати інтереси громадян, стабільний соціальний порядок, сприяючи розбудові інституції управління, що вимагає від держави наявності розвиненої адміністративної структури та спеціальних установ, які здатні відреагувати на вимоги ринкових сил, що швидко змінюються [7-8]. Людиноцентрична система цінностей – це нове теоретико-світоглядне узагальнення традицій вселюдських цінностей, на основі яких будується вся система політики, культури, економіки, мислення, життєдіяльності соціальної організації; відбувається регуляція суспільних відносин, які сприяють досягненню у суспільстві стабільності, порядку, злагоди шляхом гуманізації відносин між різними суб'єктами політики. Об'єктивно суспільство зацікавлене в тому, щоб у ньому зберігався баланс політичних сил між соціальними і національними групами; відносини між законодавчою, виконавчою і судовою владою сприяли гармонізації відносин на основі врахування інтересів усіх соціальних верств населення. Врегулювання цих відносин має здійснюватися цивілізованою владою, яка регулює суспільні відносини, проявом конструктивної активності усіх політичних сил, щоб знайти

ті оптимальні шляхи подальшого удосконалення суспільства, реалізації проблем людського буття на гуманістичній основі.

Становленню цивілізованого політичного і соціального буття повина сприяти людиноцентрична система цінностей, яка має бути сформована в Україні. Людиноцентрична система цінностей створює більш сприятливі умови для життєдіяльності людини і суспільства, виступає формою організації державної влади, сприяє оптимізації формування автономного самовизначення особистості, про яку йдеться в Концепції гуманітарного розвитку України до 2020 р. В умовах нової суспільної ситуації людиноцентрична система цінностей – це дотримання закону на всіх рівнях – від простої людини до Президента і окремого політика, розуміння політики як пошуку істини, що пов'язується з розробкою певного кола регулятивних гуманістично-формуючих ідей і принципів. Людиноцентрична система цінностей – це здійснення влади з дозволу тих «ким керують», яка утримує в собі важливі гуманістично ціннісні функції. Гуманітарний розвиток України, що нині формується, – це модель розвитку, орієнтований на максимальне розкриття потенціалу кожної людини і соціуму в цілому, створення гідних умов для реалізації всіх інтелектуальних, культурних, творчих можливостей людини і нації. У політичному вимірі перехід до гуманітарного розвитку передбачає досягнення найвищих ступенів свободи особистості і водночас готовність брати відповідальність за себе, свою родину, місцеву громаду і країну. В економічному вимірі гуманітарний розвиток України означає постійне зростання частки інтелектуального продукту у національному продукті, утвердження інноваційності в якості домінуючої моделі економічної поведінки. У соціальному вимірі гуманітарний розвиток України означає створення для людини, як головного національного ресурсу, умов реалізації всіх її можливостей, розкриття талантів, виявлення потреб та інтересів, створення гідного стилю і якості життя кожного громадянина.

Список використаних джерел:

1. *Воронкова В. Г.* Філософія розвитку сучасного суспільства: теоретико-методологічний контекст : [моногр.] / Валентина Григорівна Воронкова. – Запоріжжя : РВВ ЗДІА, 2012. – 262 с.
2. *Воронкова В. Г.* Формування антропологічної парадигми політичного менеджменту в умовах глобалізації / В. Г. Воронкова // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії : [зб. наук. праць]. – Запоріжжя : Вид-во ЗДІА, 2008. – Вип. 34. – С. 31–50.
3. *Грицяк І. А.* Європейське управління: теоретико-методологічні засади : [моногр.] / І. А. Грицяк. – К. : К.І.С., 2006. – 398 с.
4. *Шниптева А. Ю.* Удосконалення механізмів державного регулювання гуманітарного розвитку в умовах глобальної трансформації суспільства / А. Ю. Шниптева // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії : [зб. наук. пр.]. – Запоріжжя : Вид-во ЗДІА, 2012. – Вип. 48. – С. 84–93.
5. *Шниптева А. Ю.* Державне регулювання гуманітарною сферою у добу глобалізації / А. Ю. Шниптева // Координати управління : зб. наук. праць / за ред. проф. Д. І. Дзвінчука. – Вип. 2. – Івано-Франківськ : Місто НВ, 2012. – С. 194–201.
6. *Шниптева А. Ю.* Напрями оптимізації людиноцентричної системи цінностей в епоху глобалізації / А. Ю. Шниптева // Євроінтеграційна політика України в умовах глобалізації : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., 21-23 листоп. 2011 р. / за ред. В. Г. Воронкової. – Запоріжжя : РВВ ЗДІА, 2011. – С. 67-68.
7. *Шниптева А. Ю.* Методологічні виміри управління гуманітарною сферою в умовах глобалізації / А. Ю. Шниптева // Менеджмент-освіта в контексті трансформаційних перетворень в суспільстві : УІ Всеукр. наук.-практ. конф. (20-22 квітня 2011 р., Донецьк-Святогірськ). – Т. II : тези конференції ; за заг ред. В. В. Дорофійенка. – Донецьк : ДонДУУ, 2011. – С. 358–361.
8. *Шниптева А. Ю.* Місце і роль гуманітарної політики у сучасному суспільстві в умовах глобалізації / А. Ю. Шниптева // Концептуальні засади стратегії розвитку сучасного соціуму в умовах глобалізації та євроінтеграції : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. з міжнар. участю, 22-23 листоп. 2012 р. / за ред. д.філос.н., проф. В. Г. Воронкової. – Запоріжжя : РВВ ЗДІА, 2012. – С. 257–262.

Shnyptyeva A. Theoretical and methodological principles of state regulation humanitarian development of modern Ukrainian society.

The article analyzes the importance of government regulation humanitarian development of modern Ukrainian society analyzes the problems of theoretical and methodological foundations of human development in Ukraine and ways to address them; grounded practical advice on introducing the concept of human development in Ukraine in the context of globalization.

Key words: human development, methodology, European standards, government regulation of human development, human centrism, the concept of human development, globalization.

Шниптева А. Ю. Теоретико-методологические основы государственного регулирования гуманитарного развития современного украинского общества.

В статье дается анализ актуальности государственного регулирования гуманитарного развития современного украинского общества; анализируются проблемы теоретико-методологических оснований гуманитарного развития Украины и пути их решения; обосновываются практические рекомендации относительно внедрения концепции гуманитарного развития в Украине в условиях глобализации.

Ключевые слова: гуманитарное развитие, государственное регулирование гуманитарного развития, человекоцентризм, концепция гуманитарного развития, глобализация.

Shnyptyeva Anastasiya, graduate student of organizational management Zaporozhye State Engineering Academy

Шниптева А.Ю., аспирант кафедры менеджмента организаций ЗГИА, г. Запорожье